

Illés Lilla: Testvérek

„Nálam van, amit keres” – szólta a nő után Nick Swashbuckler, szürke sapkáját felcsapva széles homlokán. Marie Anne lassan felé fordult – kibomló, aranyszőke haja lágyan fodrozódott a vállára.

„Valóban?” – kérdezett vissza. „És vajon mit keresek?” Hangja szigorú volt, de erősen rúzsozott ajkai körül mosoly játszott. Nick nem felelelt azonnal; két határozott lépéssel a nő előtt termett, s olyan közel hajolt hozzá, hogy széles járomcsontját csupán milliméterek választották el Marie Anne finom vonású arcától, aki bágyadtan lehunyta szemét, s bársonyos ujjait a férfi keze köré fonta.

„Ezt” – suttogta Nick rekedten, miközben öltönye ujjából egy apró, arany nyelvű tört csúsztatott a kezébe, s a nő tenyerébe nyomta. Marie Anne felszisszent, ahogy az éles penge végig szántotta a húsát, mégsem mozdult egy lépést sem. Lassan felemelte karját, s a fény felé fordítva figyelte, ahogy a vére vörös patakocskát fest márványszín bőrére.

„Magán lehetetlen kiigazodni, Nicholas” – mondta halkán; de hangjában nyoma sem volt haragnak vagy félelemnek, de még csak neheztelésnek sem. Ekkor Nick Swashbuckler még elvetemültebb tetre szánta el magát: megfogta a nő kezét, s ellenkezést nem tűrve az ajkaihoz vonta. Marie Anne erre már riadtan kapta fel tekintetét: ez a lány, hosszú csók talán még jobban égette a bőrét, mint a korábbi törvágás. Ösztönösen a retikülje mélyén lapuló revolvere felé kapta szabad kezét, Nicholas azonban gyorsabb volt nála, s egyik izmos karjával szorosán átölelte a lányt – mintegy élő bilincsbe fogva őt ezzel, míg másik kezével az álla alá nyúlt, és kényszerítette, hogy végre ránézzen. Marie Anne tekintete szinte izzott; de legalább annyira a csodálattól, mint az iszonyattól, ha nem még jobban.

„Tudja, hogy ezért most megölném?” – kérdezte halkán, a férfi jégénél is hűvösebb kék szemeibe nézve.

„Tudom – felelte Nick, s keményvonású arcán egy pillanatra elégedett mosoly terült el. „De nem fog.” Azzal kézfejét kifordítva letörölte ajka széléről a vércseppeket.

Jonathan Aravege egy pillanatra megállt az írásban. Kezdett szédülni, ami tipikus jele volt a túl sok számítógép nézésnek, s tekintve, hogy vészesen fogyott az ideje az új kézirat leadási határidejéig, az elmúlt egy hétben ez egyre gyakrabban fordult elő vele. Levette hát szürke, vastagkeretes szemüvegét, párszor a lencsére lehelt és megtörölgette nyúlott pulóverének aljában. Aztán megdörzsölte a szemét és újra átolvasta az utolsó néhány sort.

„Vajon miért szeretik a nők a seggfejeket?” – Tette fel magában a kérdést, ahogy már annyiszor, az elmúlt négy évben, mióta egy rosszul sikerült randi után dühében klaviatúrát ragadott, s megalkotta Nicket, a nőcsábász gengsztert. Sosem gondolta volna, hogy bárkit is érdekelne a karakter (öszönösen, kicsit sem átgondolva, félig-meddig bosszúhadjáratként írt), de az emberek (főleg a harmincas, negyvenes nők) imádták, s az első könyv kiadása óta csak úgy záporoztak Jonathan fejére a megrendelések. „Nevetséges” – gondolta, de azért csak gyártotta és gyártotta az újabb történeteket. Ha ezt szeretik az emberek, hát tessék, megkapják.

Öreg, fekete bőrszíjas karórájára nézett; Ricket fél kettőre várta, és már három óra is elmúlt. Hozzászokott, hogy Rick nem a legpontosabb ember a világon, de másfél óra késés után már kezdett kicsit ideges lenni. A biztonság kedvéért még egyszer rányomott a mentés gombra és lecsukta a laptopot, majd egy határozott mozdulattal a földre sodorta a rozsdavörös macskát, aki eddig az ölében ülve figyelte a férfi billentyűzeten pergő ujjait. Az állat nyekergő nyávogással adott hangot nemtetszésének.

- Bocs, Nózi! – Szólt hozzá, miközben megpróbálta elkerülni, hogy felbukjon a lábai között tekergőző macskában. Már épp a telefonjáért nyúlt volna (régi, szürke készülék volt, betört képernyővel és nehézkesen működő gombokkal), mikor az előszobából ajtócsapódás és léptek zaja szűrődött be a nappaliba, ahol eddig dolgozott.

- Hahó, Jon! Megjöttem! – Harsant egy öblös hang, majd néhány pillanat múlva egy szürke zakós fiatalember jelent meg az ajtóban. Ahogy meglátta Jonathant, markáns arcán széles vigyor terült el. Néhány lépéssel előtte termett, s vastag karjával átölelte a férfit. Jonathan úgy érezte, mintha vaspántokkal szorították volna össze a tüdejét.

- Megtennéd, hogy leveszed a koszos cipődet? Nemrég takarítottam - szólt aztán mikor újból levegőhöz jutott, rosszállóan nézve fel a nála vagy jó két fejjel magasabb férfira.

- Ez aztán a szívélyes fogadtatás – húzta el a száját Rick, de azért engedelmesen lehajolt és kikötötte sötétkék, hasítottbőr cipőjét és a fal mellé rakta.

- Most már elégedett, főnök úr? – Kérdezte vigyorogva, miközben újra Jonathan fölé magasodott.

- Nem – felelte az alacsonyabb férfi, némi sértettséggel a hangjában. – Fél kettőre vártalak!

Rick a plafonra emelte tekintetét, majd a megbánás legkisebb jelét sem mutatva így szólt. - Bocs a késésért, tesó, de ezek az utak kikészítenek. Esküszöm, elindultam időben, de nem vagyok hozzászokva, hogy lépésben kell jönni... miért nem költözöl már be a városba?

- Én szeretek itt lakni. És különben sem bánom, hogy nem száguldozol mindig százzal.

- Százzal?! – Kérdezett vissza tettetett sértettséggel Rick. – Minimum száznegyvennel! De igazad van, elkényelmesedtem. Hozzászoktam, hogy mindenhova odaérek tíz perc alatt. De be kell látnod, hogy ezek az utak borzalmasak!

- Nem a te autóidra tervezték, az biztos.

- Ezt most úgy mondd, mintha a kátyúkat előre terveznék!

- Nem ez a lényeg. Ne száguldozz és kész!

- A mindig figyelmes nagytestvér! – Kuncogott vidáman Rick. – Egyszer majd elviszlek egy körre. Imádni fogod az új kocsim!

- Képzelem – forgatta meg a szemét Jonathan, s lopva kilesett a sötétítő függöny rései között. Az ablakból pont az utcára látott: kis házának kapujában egy vadonatúj, feltűnően elegáns autó csillogott ezüstösen a napfényben. Jonathan nem akarta tudni, honnan volt rá pénze Ricknek.

- Jut eszembe! – Zökkentette ki merengéséből Jonathant Rick. – Nincs valami kajád? Farkaséhes vagyok!

- Már hogyné lenne, drága öcsém – morogta válaszul, s öles léptekkel a konyha felé indult, mielőtt a másik megelőzhette volna. Rick ugyanis olyan volt, mint a forgószél – ahová betette a lábát, ott kő kövön nem maradt, Jonathan pedig nagyon jól tudta ezt róla. Eszébe sem jutott volna beengedni a konyhájába.

- Maradt még egy kis leves ebédre. Meg szelek hozzá kenyeret, jó?

- Tökéletes, köszi!

Pár perccel később Rick már jóízűen falatozott; az alacsony étkezőasztal szinte eltörpült szikár alkata mellett. Jonathan megállt vele szemben és a falnak támaszkodva figyelte minden mozdulatát. Rick ijesztően hasonlított az apjukra -

épp olyan éles állkapcsa és arrogáns természete volt, mint neki. Csak úgy tömte magába az ételt, szinte kamaszos mohósággal evett, pedig régen nem volt már az.

- Látod, enni sem volt időm, úgy rohantam hozzád – mondta teliszájjal Rick, majd Jonathan kételkedő pillantására válaszul hozzátette: – Na jó nem. Igazából Olivia kidobott.

- Megint?

- Aha... egyszerűen csak el kezdte kihajigálni a cuccaimat az ablakon.

- Mondjuk azok után, amiket megcsináltál vele, én nem is csodálom.

- Ajj, hagyjuk már!

- De legalább megpróbáltál beszélni vele? Felhívtad, vagy valami?

- Dehogy! Nem vagyok hülye. Várni kell, amíg kitombolja magát. Ma megalszom valahol. Holnap aztán sírva fog könyörögni, hogy menjek vissza hozzá, majd meglátod.

„Vajon miért szeretik a nők a seggfejeket?” – merült fel Jonathanban a kérdés, ahogy már annyiszor, mikor az öccsére nézett. Akármennyire szerette is, ezt az oldalát képtelen volt megérteni. Mióta Jonathan az eszét tudta, Rick sosem volt szelíd, lovagias meg aztán végképp nem, mégis, csak úgy zsongtak körülötte a nők. A gimiben minden lány szerelmes volt belé, még akkor is, mikor három hónapra nevelőbe került, mert péppé verte az egyik osztálytársa arcát. Sőt, mintha még jobban tapadtak volna rá utána. Jonathan felsóhajtott. Az az eldurvult verekedés mondjuk éppen miatta történt - vagy legalábbis az ürügyet ő szolgáltatta rá, amennyire a tanárok tudták. Rick ugyanis sosem volt rest bosszút állni a bátyját ért sérelmek miatt, amiktől Jonathan testi és lelki törékenysége miatt sokáig szenvedett. Azt már csak Jonathan tudta, hogy az apjuk előző este a szokásosnál is jobban felöntött a garatra. Rick szeme felett még évekkal később is jól látszott a konyhakés ütötte heg.

- Apuról tudsz valamit? – Kérdezte halkan Jonathan. Rick a kézfejébe törölte a száját, és megvetően hortyant egyet.
  - Miért, téged nem keresett?
  - Engem nem. Ezek szerint kiengedték?
  - Aha. Bár nem kellett volna.
  - Mégsem élhet elvonón élete végéig. Mit mondtak az orvosok? Beszélte velük?
  - Nem én.
  - És apu? Mit akart?
  - Pénzt, mégis, mit akart volna?
  - Akkor ezért nem keresett. Tudja, hogy én csóró vagyok...
  - Jajj, ne beszélj már hülyeséget. Azért elég jó kis vagyont szedtél össze a honoráriumokból.
  - Szerintem azt sem tudja, hogy írok.
- Pár másodpercre csend telepedett közük. Jonathan a testvérére nézett, és arra gondolt, hogy ennél jobban már nem is különbözhetnének. Akár az anyjuk és az apjuk. Sosem értette, hogyan szerethetett egymásba ez a két ember: a nagydarab, arrogáns Boris és a pici, madárcsontú Madeline. Az ellentétek vonzzák egymást?
- És, adtál neki? – Törte meg végül a csendet.
  - Dehogy. Mégis minek? – Tárta szét karját védekezően Rick. – Úgyis csak piára költené.
  - Rick, ne beszélj így.
  - Mégis miért ne? Ez az igazság.
  - Akkor sem szabadna ilyeneket mondanod. Segítségre van szüksége.

- Amit meg is kap. De nem azért, mert megérdemli. Egyedül anyu kedvéért vagyok hajlandó a kisujjamat is mozdítani amiatt a szemétláda miatt.

- Szörnyű vagy, Rick.

- Nem értem, miért véded, azok után, amiket megcsinált velünk. Túl jóindulatú vagy. A drága, jószívű Jon. Ezért tudott ennyiszor átgázolni rajtad. Mert hagytad!

- Mit kellett volna csinálnom? Megfenyegetni, mint te?

Jonathan jól látta, ahogy a testvére térdére ejtett keze ökölbe szorul.

- Nem fenyegettem meg. Elbeszélgettem vele.

- Hogy összetöröd a csontjait, ha még egyszer meglátod anyu házánál? Igazán kedves beszélgetés.

- Nem tehettem mást. Talán már elfelejtetted, mi történt hat éve?

Dehogy felejtette el. Jonathan nagyon is jól emlékezett a puszta, húsbavágó réműletre, mikor a szomszéd lány, Gloria sírva hívta fel egy nap az egyetemen. Épp a könyvtárból tartott vissza a kollégiumba, mikor megkapta a hívást: az édesanyja magára zárta a fürdőszoba ajtót és magába tömte az összes altatót, amit otthon talált. Egy hajszálon múlt, hogy túlélte.

- Ja, de mindig elfelejtem, hogy te még idejében leléptél – tette hozzá Rick gúnyosan, s szemöldökét kihívóan felemelve a bátyjára nézett.

„Ne légy már ennyire gyerekes” – gondolta Jonathan, s ahogy sokszor, most sem értette, hogy lehetséges az, hogy csupán két év választotta el őket egymástól, mégis, néha mintha tíz-tizenöt év lett volna a korkülönbség köztük. Ricknél valamiféle fordított érés állt be, s az idősebb testvér úgy érezte, az öccse minél idősebb, annál gyerekesebb. De akármit gondolt is, ismerte annyira Ricket, hogy ezeket a gondolatokat inkább megtartsa magának.

- Egyetemre mentem, Rick – felelte csendesen. A fiatalabb testvér azonban nem adta meg magát ilyen könnyen.

- Úgy, egyetemre. Egész véletlenül éppen felvettek egyetemre, mikor otthon lett volna rád szükség! Semmi gond, a legjobb emberrel is megesik az ilyen. Én meg szívhattam helyetted is!

- Nem tudom, miért generálsz ilyen vitákat folyton – szólt Jonathan, de ezúttal nem volt képes elrejtteni a hangjába keveredő fájdalmat. Úgy érezte, mintha egy végtelen hosszúra nyúlt dráma sokadik felvonását látná. Rick talán nem is tudta, milyen sebeket tép fel a múlt állandó felemlegetésével, és azzal, hogy gyakorlatilag képtelen a megbocsájtásra. – Nem értem, miért bántasz. Nekem soha egy rossz szavam nem volt hozzád emiatt! Ha egy kicsit is komolyabban vettél volna a tanulást, te is kiugorhattál volna otthonról. De te képtelen voltál erre.

- Hála Istennek! Így legalább egyikünk életképes.

Jonathan nagyon is tudta, mire céloz az öccse, és úgy érezte, mintha kést forgatnának a szívében. Ő csak tette, ami a dolga volt. Tette, amiben hitt. Ekkora bajt okozott volna?

Rick láthatóan befejezettnek tekintette a vitát – nem is vette igazán komolyan a dolgot, talán csak az volt a célja, hogy az övé lehessen az utolsó szó. Félretolta a tányérját s unottan futtatta körbe tekintetét a kis szobán. Mikor azonban az asztal túlfelére nézett, rideg kék szeme izgatottan felcsillant.

- Csak nem írtál, mikor megérkeztem? – Kérdezte, s mohón a lezárt laptop után kapott. Rick hajlamos volt a hirtelen váltásokra, amiket Jonathan még a sok-sok együtt töltött év után sem volt képes megszokni.

- Igen, írogattam – felelte kelletlenül, s rosszálló tekintettel nézte, ahogy öccse magabiztos kezekkel turkál a félkész dokumentumai között. – A bővített változaton dolgozom. De nem vagyok vele valami elégedett.

- Tesókám, te soha semmivel nem vagy elégedett – legyintett Rick. – Ha rajtad múlna, még mindig az első regényen piszmognál. Sőt, ha rajtad múlna, még mindig együtt lennétek Carlával, és soha a bűdös életben nem derül ki, hogy mekkora aranybánya vagy.

- Még szerencse, hogy itt vagy nekem te – motyogta halvány gúnnal a hangjában Jonathan, de Rick már nem igazán figyelt rá. Tekintetét a képernyőre szegezte, arca teljesen kifejezéstelen maradt – csak hidegkék szeme siklott sebesen sorról-sorra. Amíg olvasott, Jonathan fel-alá járkált a szobában, néha átlesve testvére széles válla felett.

- Ez itt nem jó – szólt pár perccel később Rick, az egyik bekezdésre bökve. – Nick soha nem menne bele ilyen üzletbe!

- Arra gondoltam, hogy mivel már teljesen belehabarodott Marie Anne-be, talán kedvező lenne elfogadnia az apja ajánlatát.... – kezdett magyarázkodásba Jonathan, de Rick durván félbeszakította.

- Nem-nem, ez így sehogy sem jó. Egy vérbeli üzletember nem csinál ilyet. Higgy nekem!

Jonathan megadóan felsóhajtott. Ha valaki, hát Rick értett a zűrös ügyletekhez. Nála jobb tanácsadót keresve sem találhatott volna.

- Jó rendben, akkor majd átírom, ha lesz egy kis időm. A többivel mi legyen?

- A többi, édes bátyám, tökéletes! – Csettintett nyelvével elégedetten Rick. - Elsőprő siker lesz ez is, én mondom! Lassan nekiállhatsz megtervezni a következőt.

Jonathan alig hallhatóan felnyögött.

- Nem tudom, Rick. Nekem már ez is sok. Nem pofátlanság kétszer kiadni ugyanazt?

- Ne izgulj, csak úgy zabálni fogják! Az olvasóid soronként fizetnének, hogy újabb adalékot tudjanak meg Nick Swashbucklerről.

Jonathan összefonta a karját a mellkasa körül. Még mindig nem tudott hozzászokni, hogy az emberek ennyire szeretik ezt az számára oly érthetetlen figurát.

Rick haragja láthatóan eddigre már teljesen eloszlott, s a dühös kisfiú helyét átvette a praktikus üzletember.

- Akkor a ma estével mi legyen? – Kérdezte Jonathant, aki időközben ledobta magát a szomszédos székre, s ujjait Nózi vöröses szőrébe túrva próbált nyugalmat erőltetni magára.

- Hat óra, The Charlie's kávéház - felelte halkán, gondosan kerülve testvére tekintetét. - A főút és a Green tér sarkán, ugye megtalálod?

Rick az égre emelte a tekintetét.

- Már hogyan találnám meg! – Aztán szigorúnak szánt tekintettel hozzátette: - De nem lesz olcsó.

- Ez nem lep meg, sosem volt az.

- Hülyülök. Húsz százalék elég lesz.

- Igazán nagylelkű vagy. De akkor légy szíves, ne késs!

- Hogyan- hogyan...

- De tényleg, ez most fontos! Itt van pár dolog, összeírtam, ami kellhet.

- Rendben – sóhajtott megadóan Rick, majd anélkül, hogy elolvasta volna, a zsebébe gyűrte a papírost.

– Akkor indulok is. Még el kell intéznem pár dolgot előtte.

Jonathan a bejárat ajtóig kísérte testvérét, s csak ott mert előhozakodni a tervével.

- Rick!

- Hmm?

- Arra gondoltam, hogy ma én is elmennék.

Rick pár pillanatig megütközve nézett a bátyjára, aztán megvonta a vállát.

- Ahogy gondolod. De megoldom egyedül. Egy párszor már csináltam ilyet.

- Ja, nem is azért. Csak gondoltam...

- Jó rendben – szakította félbe Rick. – Csak azt nem értem, hogy akkor már miért nem csinálod inkább te.

- Tudod, hogy ez nekem nem megy – mondta Jonathan, és zavartan tüsi hajába simított. – Soha nem is ment.

- Szerintem menne, ha megpróbálnád!

- Próbáltam.

- Egyszer. Nem kellett volna feladnod.

- Talán – fordult el Jonathan. – De ebben te ezerszer jobb vagy. És azt mondtad, vállalod.

- Hát persze – vigyorodott el Rick. – Ahogy mindig. Én imádom ezt csinálni. A világért nem adnám a munkám!

- Akkor meg? – Kérdezte, szinte már kétségbeesetten az idősebb férfi. – Ne kötzködj állandóan! Csak csináljuk mindketten, amihez értünk, és akkor menni fog.

- Az aranykezűek – vigyorgott Rick. – Igazad van tesókám. Tökéletes csapatot alkotunk! De ettől még nem foglak megérteni.

- Az nem baj – felelte szomorkásan Jonathan. – A lényeg, hogy segítesz!

- Mert bírlak, flúgos – kacsintott Rick, majd egy pillanatra átkarolta a testvérét. – Meg persze, mert ennyire jó fej vagyok!

- Mi is lenne velem nélküled – motyogta Jonathan.

- Na, megyek – mondta Rick, és fontoskodva az órájára pillantott. – Akkor hatkor a Charlie's-ban.

Jonathan fülében még percekig ott zúgott az ezüstös sportkocsi hangja.

- Uram! A visszajáró! – a pultoslány kedvesen szólt hozzá, Jonathan mégis összerezett.

- Köszönöm – motyogta halkán, s bizonytalan kezét a hang irányába nyújtotta; míg aztán meggondolva magát mégis a pulton hagyta a fémérméket. Talán ekkor tudatosult benne igazán, mekkora hibát követett el azzal, hogy eljött ide. Az elmúlt néhány percben, míg a lány a kávégéppel foglalatostkodott, a férfi csak bámult maga elé, az emlékein merengve, amikbe önkéntelenül is belebotlott ezen a helyen. Mennyit jártak ide Carlával, mikor még...

„Mikor még” – gondolta dühösen, s legszívesebben pofon ütötte volna saját magát. Nem lett volna szabad ilyenekre gondolnia, ezt nagyon is jól tudta, mégsem volt képes eltüntetni a képzeletében pörgő képeket. A sárga üvegajtó, a fahéj illata a levegőben, a kedves kis kerek asztalok, mint egy letűnt korszak romjai, vették őt körül - egy kihűlt, kifakult, megtépázott kapcsolat szanaszét heverő darabjai voltak mind, s Jonathan maga sem értette, miért vágyott vissza ide hosszú évek után. Talán próbára akarta tenni saját magát? Kíváncsi volt rá, hogyan reagál? Akárhogy is, ezen a vizsgán csúnyán megbukott.

Megpróbálta lezárni tudatának ezt a felét, s a jelenlegi feladatára koncentrálni. Rick még sehol sem volt, s az idegesség szépen lassan kezdett felkúszni a gyomrából a torkába. A Green téri templomban hat órát harangoztak, s Jonathan kutatva nézett körbe a kis kávézóban, ami még ezen a koraesti órán is szinte teljesen tele volt. Arra hamar rájött, hogy üres asztalt már hiába keres, így csupán rokonszenvesnek tűnő arcokat keresett a tömegben – valakit, aki, ha csak egy pár percre is, de hajlandó lehet megtúrni őt asztaltársaságként.

Ahogy aznap valahogy minden, most ez is sikertelennek tűnt, s Jonathan már épp kezdett beletörődni, hogy pultnál állva igya meg a kávéját, mikor is megpillantotta őt. A borostyánszín szemek szinte átvilágítottak a termen – Jonathan szíve mintha kihagyott volna egy dobbanást, ahogy a göndör, barna hajú lány egy pillanatra ránézett, elmosolyodott, aztán elkapta a fejét. Utólag nem tudta volna megmondani, miért indult meg olyan határozottan az ablak mellett álló, kétszemélyes asztalka felé, mintha csak valami láthatatlan erő húzta volna, de akkor biztosan érezte, hogy ő lesz az, aki mellett az elkövetkezendő perceket tölteni akarja.

Mire átvágta magát a tömegen, a nő már nem figyelt rá – szinte teljesen beletemetkezett az előtte álló könyvbe, miközben néha kicsiket kortyolt egy méreteres teásbögréből. Jonathan pár pillanatig megbűvölten figyelte, ahogy a hosszú pillák finoman remegnek a sorok felett, mire végre meg merte szólítani.

- Ne haragudjon – kezdte, s maga is meglepődött hangja remegésén. – Megengedi, hogy leüljek?

A nő zavartan nézett körbe a teremben, s haját hátradobva az ajtó irányába pillantott.

- Ó, tudja... az az igazság, hogy várok valakit...

- Csak néhány percről lenne szó – szabadkozott gyorsan Jonathan, s szinte már védekezően emelte maga elé kávéscsészéjét. – Csak gyorsan meginnám a feketém. De ígérem, azonnal eltűnök a színről, ahogy a fiatalember megérkezik!

A nő halkan felnevetett – gyöngyöző kacagása volt, s egész lényéből áradt valamiféle nyugodt derű.

- Ez esetben foglaljon nyugodtan helyet! Különben is, úgy néz ki, hogy kicsit késik az illető. Hat órára vártam...

- Igazán köszönöm! – hálálkodott Jonathan. Ahogy leült, a nő kicsit közelebb csúszott a széken, s áthajolva az asztalon, mintha csak valami bizalmas dolgról lenne szó, kíváncsian csillogó szemekkel megkérdezte:

- És mégis miből gondolta, hogy fiatalembert várok?

- Ilyen csinos hölgy számára ez még kérdés lehet? – Felelte tettetett csodálkozással Jonathan. – Irigylem őt, meg kell vallanom!

A fiatal nő, ha lehet, még melegebben mosolygott.

- Maga túloz. Lehet, hogy éppenséggel a nagyapámat várom. Vagy a válóperes ügyvédemet.

- Ó, kétlem – mosolyodott el Jonathan is, aki úgy döntött, belemegy a játékba. – Akkor egész biztosan nem fordít ilyen nagy figyelmet a loknijaira!

A nő újra felnevetett, s ujjai közül kiperegtek az addig erővel kihajtott könyvlapok. Jonathan önkéntelenül is odakapta a tekintetét – s meglepetésében majdnem felkiáltott. A bordó borítón egy kis, arany nyelű tőr és egy fekete pisztoly feküdt keresztben egymáson.

- Pisztoly és tőr – Nick Swashbuckler élete, első kötet – olvasta hangosan, s titkon remélte, hogy nem látszik meg rajta az a mérhetetlen zavar, ami hirtelen előntötte őt.

- Óh igen, a kedvenc könyvem – felelte lelkesen a nő. – Ismeri?

Jonathan a szükségesnél nagyobbat nyelt a kávéjából, s az elfojtott köhögéstől könnyek gyűltek a szemébe.

- Már hallottam róla egyet s mást – felelte kitérően, amint újra levegőhöz jutott. – Mostanában elég népszerű, ha nem tévedek.

- Igen, tényleg az! Állandó sikerlistás. Eddig trilógia volt, de most kiadnak majd egy bővített kiadást is. Alig várom!

- De ez nem egy... túl minőségi könyv, nem?

- Na de kérem, hogy mondhat ilyet!

A fiatal nő lelkesedése egy karácsonyi ajándékokat bontogató kisgyerekre emlékeztette Jonathant.

- Ne haragudjon, nem akartam megbántani – felelte, miközben kényelmetlenül fészkelődni kezdett a székén.

- Jajj semmi gond – legyintett a lány, színes karkötői összekoccantak a csuklóján. – Megértem, mire gondol. A legtöbben csak a szórakoztató irodalmat látják benne. Főleg, akik csak felületesen ismerik. De szerintem sokkal több annál.

- Így gondolja? – Kérdezte Jonathan, s egyre nehezebben tudta kendőzni izgatottságát.

- Igen, pontosan így – felelte a nő, s veszett iramban kezdett lapozgatni a könyvben. – Amint látja, szinte már rongyosra olvastam szegény könyvet. Szinte fejből tudom már az egészet! Igen, itt is van, amit kerestem! Figyeljen csak, felolvasom magának ezt a részt, ez az egyik kedvenc jelenetemből van.

Azzal megköszöri a torkát, s mintha csak felolvasó estet tartana, halk, lágy hangon nekikezdett.

„- Nem gondolom, hogy bármit is jelentenék magának – mondta Grace, bujkáló szomorúsággal a hangjában. – Csak egy vagyok a sok pirosruhás nőből.

- Nem – ingatta meg a fejét Nick. - Azt hiszem, még mindig nem ért. Bokáig süppedni a langyos homokban... megmártózni a kristálytisza tengerben... órákig bámulni a csillagokat... összebújni a sötétben... ezek nekem semmit sem jelentettek korábban. Tízéves korom óta az életemért küzdök. Egyszerűen nem volt időm észrevenni ezeket. Mikor megismertem magát, egyszerre megváltoztak a dolgok. Minden lelassult és élesebbé vált. Egy pillanat elég volt hozzá, hogy átforduljon bennem minden. Csak magára nézek, és érzem a sós víz illatát az orromban, a sirályok vijjogását hallom a fülemben. És azt kívánom, bárcsak örökké így maradhatnék. Ilyen szótlannul, ilyen megigézve. Maga nekem a szabadság, amit sosem birtokolhattam.

- Engem sem birtokolhat.

- Magát nem is akarom. Elég, ha egy kicsit közel enged magához. Ha egy kicsit enged levegőt venni ebben az őrült rohanásban.”

- Szerintem ez egyszerűen gyönyörű! Nem gondolja?

Jonathan mellkasát forróság öntötte el, ahogy a lány csillogó szemébe nézett, s egy pillanatra őszintén elgondolkozott rajta, hogy felfedi magát. „Vajon mit szólna hozzá? Vagy egyáltalán hinne nekem? Nem valószínű... csak bolondnak nézne. Az meg kinek hiányzik...”

- De, valóban nagyon szép – mondta halkán, s titokban a lány kipiruló arcára képzelte az ujjait. Milyen selymes bőre lehet...

- ...és tudja, az egész könyv tele van ilyenekkel! Ilyen kiszólásokkal, én így hívom őket. Mikor a vérfürdőből meg a szerelmeskedős jelenetekből egyszer csak kicsillannak ilyen mondatok, mint például ez is itt...

Újabb veszett lapozgatás után a megilletődött Jonathan orra alá dugta a könyvet, ami tele volt aláhúzásokkal és széljegyzetekkel.

- Olvassa csak! Azt a pirossal bekeretezett mondatot, ott! – biztatta a lány, s Jonathan remegő hangon olvasta fel saját papírra vetett szavait.

- Az örökkévalóság tudata az egyetlen, ami elviselhetővé teszi a hiányod.

- Hát nem fantasztikus? Egy barátnőm a karjára tetováltatta, annyira megérintette őt ez a mondat!

Jonathan úgy érezte, hogy azonnal kettéhasad a feje. „Csináld már! Mondd meg neki!” – ordította egy hang a fejében, de ő csak kábán elmosolyodott, s a kötet felé biccentett.

- Mondja, minden könyvét így kidekorálja?

- Óh, nem, csak azokat, amiket sokat olvastam! Meg tudja, ebből most fel kellett készülnöm. Ugyanis, képzelje, interjút fogok készíteni a szerzővel!

Jonathan aznap délután már sokadjára érezte úgy, hogy pillanatokon belül lefordul a székről. A toroka egészen kiszáradt, s mohón nyelni kezdte a kávéját. Szerencsére a nő semmit sem érzékelt ebből, mert éppen egy erősen teletömött textil szatyorban kotorászott; majd az asztalra pakolt még két vaskos kötetet.

- Látja, elhoztam a többi könyvet is!

Jonathan elhomályosodó tekintettel nézett végig a könyveken, s az egyiknek finoman végigsimított a gerincén.

- Milyen szeretettel bánik a velük – jegyezte meg a nő mosolyogva. – Csak nem maga is könyvekkel foglalkozik?

- De, mondhatjuk – válaszolta elfúló hangon Jonathan. – Kisgyerekként író szerettem volna lenni. Még most is írogatok néha...

- Tényleg? És mit?

- Semmi jelentőset, higgye el.

- Azért kíváncsi volnék! Egyszer biztosan sikere lesz magának is, csak sokat kell próbálkoznia!

Jonathan megpróbált elmosolyodni, de csak egy halvány grimaszra futotta tőle. Aztán erőnek erejével elrántotta tekintetét a könyvekről, s szemével a lány borostyán íriszét kereste.

- És mondja, találkozott már korábban is az íróval?

- Óh, sajnos nem – felelte szomorúan a lány. – Egyszer elmentem egy dedikálásra, de nem volt időm végig állni a sort. Vissza kellett rohannom a szerkesztőségbe. Lapzártánk volt.

- És milyennek képzeled el őt?

- Képet már láttam róla, természetesen! Volt, hogy az egész város tele volt a fotóival! Arcátlanul jóképű férfi!

- Óh, én nem a külsejére gondoltam.

- Óh, hát persze – Kapott a homlokához a nő, majd pár másodperc gondolkodás után így szólt. – Azt hiszem, nagyon különleges ember. Valaki, aki profi módon ért ahhoz, hogy egyszerre legyen népszerű és mégis bele tudja csempészni a művészetét a könyveibe. És nagyon vagány is lehet! Tudja, olyan igazi kocsmában verekedős típus! Vagy legalábbis egykor az lehetett. És biztos van jópár zabigyereke is – tette hozzá cinkosan mosolyogva.

- Nagyon meg lenne lepve – kezdte Jonathan halkán -, ha azt mondanám, hogy egy végtelenül egyszerű ember, aki egy macskával él egy vidéki házban?

- Óh, nagyon, nagyon meg lennék lepve – nevetett fel a nő. – Ilyen arccal és népszerűséggel nem tudom elképzelni, hogy valaki egyedül legyen. Ha már választani kellene, inkább tippelnék egy ilyen macsós beütésre, tudja, mint maga

a karaktere, Nick! Egy okos, de végtelenül szemét ember, akit persze imádnak a nők!

Jonathan fájdalmasan elfintorodott.

- Tudja – kezdte valamivel határozottabban -, mindig is érdekelt, hogy...

De a nő már nem figyelt rá: izgatottan csillogó, borostyánszínű szeme a hangosan csilingelő ajtóra szegeződött, amit egy szürke zakós, csillogóan tiszta, hasítottbőr cipőt viselő fiatalember csapott ki meglehetősen nagy lendülettel. A pultoslányhoz lépett, valamit magyarázott neki, majd lezseren a pultnak dőlve várakozott, miközben hidegkék szemét unottan végigjáratta a kávéház közönségén. Mikor Jonathanra tévedt a szeme, alig láthatóan biccentett, majd az ellenkező irányba fordított a fejét. „...miért szeretik a nők a seggfejeket?” – fejezte be magában a kérdést Jonathan, s képtelen volt elnyomni a torkába szökő keserűséget, ahogy fiatal asztal társa izgatottságtól remegő kezére nézett.

- Ne haragudjon, de úgy látom, megérkezett az író úr – szabadkozott a nő finoman mosolyogva; Jonathan azonban csalódottan vette észre, hogy az eddigi tűz mintha kihalt volna a tekintetéből, ahogy hozzáfordult. – Úgyhogy, ha nem haragszik...

- Jajj, dehogy! Hiszen ez volt a megállapodás – felelte könnyednek szánt hangon, miközben sietve felállt az asztal mellől, s felhörpintette maradék kávéját is. – Nagyon örülök, hogy találkoztunk!

- Én is nagyon örülök, Mister... - nyújtotta a kezét a nő, majd zavartan felnevetett. – Te jó ég, vagy fél órát beszélgettünk s még csak be sem mutatkoztunk!

- Szólítson csak Ricknek – mosolygott szomorúan Jonathan, s a nő finom keze köré kulcsolta az ujjait.

- Celia – felelte a lány, s barátságosan megszorította a férfi kezét. – Nagyon örültem a találkozásnak!

- Én is nagyon örültem, Celia – felelte alig hallhatóan Jonathan, majd egy utolsót biccentett, s eltávolodott az asztaltól.

Időközben Rick is megkapta a kávéját, s Celia intésére az ablak felé indult. A két testvér egyetlen szó nélkül haladt el egymás mellett.

- Mr. Aravege! Köszönöm, hogy eljött! – Hallotta még a távolból is Jonathan a nő kedves csevegését. – Megtenné, hogy mindenekelőtt dedikálja nekem ezeket a könyveket? Csak, hogy nehogy elmaradjon...

- Óh, hogyne, hölgyem! És kérem, bocsássa meg a késésem! Ezek az utak... teljesen kikészítettek!

Jonathan halkán becsukta maga mögött a kávézó ajtaját. A Green téri templomban fél hetet harangoztak.